

ROZSUDEK

Městského soudu v Praze

ze dne 6. 8. 2010

Užití neoriginální registrační značky vozidla. Naplnění materiálních znaků přestupku

sp. zn./č. j.:

2 A 5/2010-36, 2 A 5/2010-43

Související legislativa ČR:

§ 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb.

§ 24 odst. 6 vyhlášky č. 243/2001 Sb.

Právní věta:

Jednání žalobce, kterým porušil ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb. ohledně materiálu, z kterého může být registrační značka vyrobena, nesplňuje materiální znaky přestupku, protože jednáním žalobce nebyla nikterak ztížena identifikace jeho motorového vozidla a tudíž, že by tímto jednáním žalobce porušil či ohrozil zájem společnosti.

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Tichým jako samosoudcem ve věci žalobce: J. K., narozen xxx, bytem xxx, zastoupeného Mgr. S. H., bytem xxx proti žalovanému: Ministerstvo dopravy ČR, se sídlem Praha 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, o zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 16.2.2010, č.j. 51/2010-160-SPR/3, takto:

Rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 16.2.2010, č.j. 51/2010-160-SPR/3 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám Mgr. S. H., bytem xxx náklady řízení ve výši 2000,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 16.2.2010, č.j. 51/2010-160-SPR/3, kterým bylo změněno rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 11.9.2009, č.j. MHMP-605827/2009-Hnm, pokud se týká kvalifikace přestupku, kterého se měl dopustit dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 zák.č. 200/90 Sb. na přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 200/90 Sb. a v ostatních bodech bylo toto rozhodnutí potvrzeno, neboť napadené rozhodnutí považoval za nezákonné. Namítal především, že poté, co mu byla odcizena registrační značka osobního automobilu Ford Mondeo xxx nechal si vyrobit registrační značku ve stejné velikosti a stejného typu písma, a kterou pak instaloval na místo, kde byla instalována původní značka, která mu byla odcizena. Toto jednání však nemělo za následek ztíženou identifikaci motorového vozidla. Připustil sice, že poté, co mu byla odcizena registrační značka, tuto skutečnost oznámil Policií ČR, nevyžádal si však vystavení řádné registrační značky editovaným výrobcem ale pouze si nechal vyrobit byť z jiného materiálu stejného rozměru registrační značku se stejným typem písma a velikostí, kterou instaloval pak na místo, kde byla původní značka, která mu byla odcizena. Tím však nikterak neztížil identifikaci svého motorového vozidla. Nemohlo se tedy jednat o případ, kdy byla užívána jiná registrační značka, než která byla vozů přidělena popř., že by vozidlo bylo užíváno bez registrační značky. Zároveň odkazoval na pojem přestupků dle ust. § 2 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb., neboť dle něho svým jednáním neporušil nebo neohrozil zájem společnosti, a tím dle něho nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Poukazoval, že vozidlo jím řízené splnilo veškeré podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, neboť od odcizení registrační značky vozidlo prošlo státní technickou kontrolou, ve které bylo uznáno jako způsobilé provozu. Dále poukazoval na rozdíl mezi přestupkem a jiným správním deliktem, který na rozdíl od přestupku též v ust. § 2 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb. uvádí. V tomto směru namítal, že jeho jednání nemohlo být v rozporu s ust. § 7 odst. 2 a § 38 odst. 1 písm. f) zák. č. 56/2001 Sb., neboť jeho vozidlo splnilo podmínky pro provoz na pozemních komunikacích dle ust. § 36 odst. 1 tohoto zákona, neboť provozu na pozemních komunikacích bylo technicky způsobilé již tím, že prošlo státní technickou kontrolou. Jednalo se tedy o technicky způsobilé vozidlo dle ust. § 37 písm. a) až d) zák. č. 56/2001 Sb. Uváděl, že nebyl pozměněn žádný z identifikátorů vozidla, neboť identifikátor v pravém slova smyslu jsou čísla a písmena uvedené na tabulce registrační značky, nikoliv tabulka sama.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby tím, že dle ust. § 24 odst. 3 vyhl. č. 244/2001 Sb. jsou všechny druhy tabulek registrační značky vyrobeny ze slitin lehkých kovů. Dle ust. § 24 odst. 6 téže vyhlášky je pak podklad všech tabulek registrační značky vyrobený ze slitin lehkých kovů je reflexního provedení a je opatřen ochrannými prvky, pro potřeby řádné identifikace vozidla v případě, pokud řidič se dopustí přestupku či trestného činu. Nelze tedy připustit užití jako registrační značky tabulky, která vlastnosti registrační značky dle ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb. nemá. Nelze tedy vyrobit plastovou tabulku registrační značky, a následně jí umístit na vozidlo, přestože není sporu o tom, že na vozidle žalobce byla umístěna registrační značka stejné velikosti a textu, která byla vozidlu přidělena. Pokud žalobce odkazuje na metodické stanovisko žalovaného ze dne 10.9.2008 č.j. 754/2008-160-OST/1 pak na základě tohoto stanoviska je na uvážení příslušného správního orgánu po zhodnocení důkazů k posouzení, do jaké míry byla identifikace vozidla ztížena či znemožněna. K takovému případu je nutno přistupovat individuálně a je nutno posuzovat míru zavinění ve vztahu k protiprávnímu jednání a zvážit otázku, zda řidič zajistil alespoň provizorním způsobem možnost identifikace vozidla a jeho následného chování ve vztahu k zajištění nápravy vadného stavu. V daném případě však žalobce vědomě vyvolal trvalý protiprávní akt, kdy řešil odcizení registrační značky vozidla instalováním registrační značky z jiného materiálu byť stejného rozměru a stejné velikosti

písmen a číslic umístěné na místě odcizené registrační značky. Nesouhlasil též s názorem žalobce, který ze svého jednání dle ust. § 2 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb. vyvozuje, že v jeho případě se nejednalo o přestupek ale o jiný správní delikt, neboť základním rozlišením mezi správním deliktem a přestupkem je ten, že přestupků mohou se dopustit pouze fyzické osoby, naproti tomu správního deliktu pouze osoby právnické. Správním deliktem fyzických osob je nutno rozumět např. pořádkové nebo disciplinární delikty, kde fyzické osoby odpovídají za své chování i v případě, pokud se nejedná o přestupky dle disciplinárních řádů. Tvzení žalobce se svým jednáním dopustil jiného správního deliktu dle ust. § 83 odst. 1 zák. č. 56/2001 Sb. je nepatřičné, neboť jednání žalobce, které bylo kvalifikováno jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 200/90 Sb., neboť zák. č. 56/2001 Sb. v § 83 odst. 1 písm. b),d),c) zák. č. 56/2001 Sb. stanoví pro správní delikt splnění podmínek provozu vozidel na pozemních komunikacích, tedy jednání odlišného od jednání žalobce, který byl kvalifikován jako přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 200/90 Sb. Nesouhlasil i s tím, že by jednání žalobce postrádalo porušení či ohrožení zájmu společnosti, což je materiální podmínkou přestupku dle ust. § 2 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb., neboť v případě jeho jednání ohrožení zájmu společnosti je nutné spatřovat především v tom, že řídil vozidlo, u něhož důsledku zanedbání vlastní povinnosti požádat si o vydání nové tabulky registrační značky, s nahrazenou registrační značkou stejného rozměru umístěnou sice ve stejném místě avšak z jiného materiálu, který mohl za určitých okolností ztížit identifikaci vozidla a tím ohrozit ochranu bezpečnosti silničního provozu. Pokud pak žalovaný namítal, že napadené rozhodnutí postrádá přesný popis skutků tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným jednáním tvoří řízení odvolacího správního orgánu, a řízení prvoinstančního správního orgánu jednání kontinuální (jednotné) řízení. V daném případě žalobce řídil motorové vozidlo, na němž byla umístěna jiná tabulka registrační značky, než která byla vozidlu přidělena po dobu téměř dvou let. Toto jednání kvalifikované jaké přestupek spáchal žalobce po celou dobu a na všech místech, kde se s automobilem octnul.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 10.4.2010 tak, že starší registrační značky, které jsou nadále na vozech umístěny, a které byly jím přiděleny nejsou opatřeny reflexní vrstvou ve smyslu ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb. Dále poukazoval na rozdíl mezi řidičem a provozovatelem motorového vozidla dle zák. č. 361/2000 Sb. a na to, že ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 200/90 Sb. vykládá žalovaný extenzivním způsobem a odkazoval na ust. § 77 téhož zákona, dle kterého výrok v rozhodnutí o přestupku, z němž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání.

Z rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 16.2.2010, č.j. 51/2010-160-SPR/3 bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 11.9.2009, č.j. MHMP-605827/2009-Hnm rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu změněno, pokud se týká kvalifikace spáchaného přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 200/90 Sb. na přestupek dle ust. § 20 odst. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 200/90 Sb., kterého se dopustil tím, že řídil vozidlo, jehož registrační značka byla upravena. V odůvodnění odvolací správní orgán uvedl, že jedna ze základních povinností řidiče dle zák. č. 361/2000 Sb. v ust. § 5 odst. 1 písm. a) je užít k jízdě vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto předpisem, je vyhl. č. 243/2001 Sb., která v ust. § 24 stanoví, že všechny druhy tabulek registračních značek jsou vyrobeny z lehkých slitin, kovů a v ust. § 28 odst. 1 též vyhlášky, že tabulku registrační značky umístí vlastník nebo provozovatel vozidla do místa určeného konstrukčním řešením vozidla tak, aby při běžném provozu na pozemních komunikacích nedošlo k

jeho ztrátě. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce vědomě užil v provozu vozidlo, na kterém v rozporu se zvláštním právním předpisem (vyhl. č. 243/2001 Sb.) na přední části motorového vozidla umístil registrační značku vyrobenou z umělé hmoty. Jak sám žalobce uvedl, tuto značku měl instalovanou na motorovém vozidle od dubna roku 2007 nejméně do 5.3.2009. Z toho důvodu neobstojí tvrzení žalobce, že o tomto jednání nevěděl a že ho proto nelze považovat za přestupek.

Z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11.9.2009, č.j. MHMP-302971/2009-Hnm bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinen tím, že řídil vozidlo, jehož tabulka registrační značky byla upravena, čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 200/90 Sb. a dle ust. § 22 odst. 7 téhož zákona mu byla uložena pokuta ve výši 7000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu po dobu 6 měsíců. V odůvodnění je pak uvedeno, že žalobce jakožto řidič motorového vozidla svým jednáním porušil povinnosti řidiče vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., kdy provozoval motorové vozidlo s neoriginální registrační značkou, čímž se dopustil přestupku, který byl kvalifikován dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 200/90 Sb. Pokuta mu pak byla vyměřena v zákonném rozpětí sazby dle ust. § 22 odst. 7 zák. č. 200/90 Sb., dle kterého lze uložit pokutu ve výši 5000,-Kč až 10000,-Kč a zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku.

Dle metodického stanoviska Ministerstva dopravy ČR ze dne 10.9.2008, č.j. 754/2008-160/OST/1 vyplývá, že v případech přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 a bod 2 zák. č. 200/90 Sb., kdy dojde ke ztrátě či zcizení tabulky registrační značky musí řidič učinit takové opatření nezbytné k tomu, aby nedošlo k vyloučení nebo podstatnému ztížení identifikace vozidla. Je nezbytné, aby na vozidle byla vždy řádně umístěna alespoň jedna z originálních tabulek registrační značky, vydaný příslušným správním orgánem. Ke každému případu je pak nutno přistupovat individuálně a posuzovat vinu zavinění ve vztahu k protiprávnímu jednání, a zároveň řešit otázku, zda řidič zajistil alespoň provizorním způsobem možnost identifikace vozidla a jeho následné chování ve vztahu k zajištění nápravy vadného stavu. Teprve po zjištění skutečného stavu věci lze rozhodnout, zda jednání řidiče lze právně jako přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 odst. 2 zák. č. 200/90 Sb. a zaujmout stanovisko, zda nebyla identifikace vozidla prostřednictvím tabulek registrační značky v podstatné míře snížena nebo zcela znemožněna a zda řidič učinil takové opatření nezbytné k tomu, aby došlo k vyloučení ke ztížení identifikace vozidla. Pokud tak učinil byl by postih spočívající v zákazu činnosti neúměrně přísný k závažnosti ohrožení zájmu chráněného zákonem způsobenému tím, že vozidlo není opatřeno originálními tabulkami registrační značky tak, jak stanoví zák. č. 56/2001 Sb. a provádějící vyhl. č. 243/2002 Sb. Lze též umístit odpadlou tabulku registrační značky i na jiném místě na vozidle ovšem tak, aby nebyla podstatně ztížena nebo znemožněna její čitelnost resp. zajištěna možnost identifikace vozidla, které je cílem uvedených právních předpisů.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 27.3.2009 Policie ČR oznámila magistrátu hl.m. Prahy dle ust. § 58 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb. přestupek, kterého se měl dopustit žalobce dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 200/90 Sb. tím, že dne 5.3.2009 byl zjištěn průjezd motorového vozidla zn. Ford Mondeo, modré barvy rz. xxx patřící žalobci, který oznámil odcizení jednoho kusu registrační značky xxx dne 12.4.2007 s oběma kusy registrační značky. K věci byl vyslechnut žalobce, který uvedl, že odcizenou registrační značku nahradil registrační značkou stejné velikosti vyhotovené z umělé hmoty. V doplněném podání ze dne 12.4.2009 uvedla Policie ČR, že žalobce nebyl zastaven a

kontrolován hlídkou Policie ČR, vozidlo bylo pouze **nahráno kamerovým systémem**. Na to byl vyzván žalobce výzvou dne 19.5.2009 vyzván k podání vysvětlení dle ust. § 60 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb., které podal, zároveň bys ním sepsán protokol o podání vysvětlení dne 17.6.2009, ve kterém uvedl, že dne 5.3.2009 řídil vozidlo v Brně a to po nahlášení odcizení registrační značky v dubnu roku 2007 si vyrobil náhradní registrační značku z umělé hmoty. Bylo proto zahájeno správní řízení a byl předvolán k ústnímu jednání ve věci přestupku na den 20.7.2009 a zároveň byl poučen o svých právech. V protokolu o ústním jednání ze dne 20.7.2009 uvedl žalobce po poučení, že si není vědom, že by nějaký přestupek spáchal. Na základě skutečností zjištěných během správního řízení vydal správní orgán prvního stupně, Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutí dne 11.9.2009 č.j. MHMP 302971/2009/Hnm, kterým žalobce uznal vinným z přestupku řízení motorového vozidla zn. Ford Mondeo rz. xxx, jehož registrační značka byla upravena, čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 200/90 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 7000,-Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců. Proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu podal žalobce odvolání, o kterém rozhodoval odvolací orgán Ministerstvo dopravy ČR rozhodnutím ze dne 16.2.2010, č.j. 51/2010-160-SPR/3, kterým změnil rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 11.9.2009 tak, že změnil kvalifikaci přestupku, kterého se měl žalobce dopustit z ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 200/90 Sb. na přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 téhož zákona. Co do zbytku odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Ve správním spise je dále usnesení Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 15.3.2010, kterým vyhověl žádosti žalobce na odklad výkonu rozhodnutím do doby pravomocného rozhodnutí o správní žalobě.

Lze tedy uzavřít, že mezi účastníky je nesporným, že poté, co došlo k odcizení jedné z registračních značek na vozidle žalobce Ford Mondeo v dubnu 2007 žalobce **si nechal vyrobiť registrační značku stejných rozměrů se stejnou velikostí jak čísel tak písmen byť z jiného materiálu**, kterou umístil na místo před tím odcizené registrační značky. Tím je nutno konstatovat, že tímto jednáním žalobce nebyla identifikace vozidla nikterak ztížena, neboť i když byla umístěna značka z jiného materiálu, než který se stanoví v ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb., tedy nikoliv ze slitin lehkých kovů nýbrž z umělé hmoty, avšak stejných rozměrů se stejnou velikostí čísel i písmen, jaká byla na odcizené registrační značce. **Nemohlo se tedy jednat o zakrytou, nečitelnou nebo jinak upravenou registrační značku, při níž by byla podstatně ztížena její čitelnost ani na vozidle žalobce nebyla umístěna jiná registrační značka, než která byla vozidlu přidělena.** Ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 200/90 Sb. nelze vykládat rozšiřujícím způsobem tak, že žalobcem vyrobená registrační značka stejného rozměru, stejného typu a výšky čísel a písmen je nutno považovat za jinou tabulku registrační značky, než která byla vozidlu přidělena. V tomto směru je též nutno odkázat na metodické stanovisko Ministerstva dopravy ČR ze dne 10.9.2008, z kterého vyplývá, že registrační značka slouží k identifikaci motorového vozidla. Na vozidle musí být zachována alespoň jedna ze dvou registračních značek, což v daném případě bylo, neboť došlo k nahrazení pouze jedné registrační značky. Jediným rozdílem mezi nahrazenou a přidělenou registrační značkou byl v tom, že nahrazená registrační značka, která jinak byla stejného rozměru, stejného typu a velikosti čísel i písmen a umístěna na stejném místě jako originál registrační značka, nebyla vyrobena ze slitin lehkých kovů jako má na mysli ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb. Tedy jediným rozdílem mezi původní a nahrazenou registrační značkou byl pouze materiál, z kterého registrační značka byla vyrobena. Původní registrační značka přidělená žalobci byla vyrobena ze slitiny lehkých kovů naproti tomu poté, co tato registrační značka byla odcizena jí žalobce nahradil registrační značkou z umělé hmoty byť stejných rozměrů, stejné velikosti a typu písma a čísel a umístil jí na stejném místě jako originální značku.

Nelze tedy vykládat ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1, že se jedná o jinou značku, než která byla žalobci přidělena, neboť v registrační značce nedošlo k žádné změně či úpravě ani čísel či písmen. Pořád se jednalo o registrační značku xxx i když z jiného materiálu než originální registrační značkou, která byla žalobci přidělena a umístěna na motorovém vozidle. Soud se proto zabýval otázkou, zda jsou naplněny veškeré znaky přestupku dle ust. § 2 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb., kde podmínkou je jednak jednání za přestupek označeno, jednak že toto jednání musí porušovat či ohrožovat zájem společnosti. Jednání žalobce, který nahradil odcizenou registrační značkou značkou z umělé hmoty stejných rozměrů, typu a velikosti písmen a čísel a umístil jí na stejném místě jako před tím byla umístěna odcizená registrační značka při zachování jemu přidělené druhé originální registrační značky na vozidle neporušuje zájem společnosti a proto nenaplnuje materiální znak přestupku, který při opatření za jednání, označení za přestupek musí být naplněn. Došel tedy k závěru, že jednání žalobce sice je v rozporu s ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb. z důvodu, že jím instalována registrační značka na vozidle je z jiného materiálu, než registrační značka, která mu byla přidělena, čemuž však došlo po odcizení značky v dubnu roku 2007, kdy žalobce nahradil odcizenou registrační značku registrační značkou stejného rozměru se stejným typem písma. Jestliže registrační značka slouží k identifikaci motorového vozidla a s ohledem na instalaci pouze jedné neoriginální registrační značky na vozidle, nemohlo dojít ke ztížení jeho identifikace, neboť jednak byla zachována jedna z originálních registračních značek na vozidle, jednak vyměněná registrační značka byla stejného rozměru se stejným typem písma a umístěna na stejném místě, jako byla před tím odcizená registrační značka, takže nemohlo dojít k jejímu pozměnění a vzhledem k zachování jedné originální přidělené registrační značce na vozidle ani ke zhoršení či znemožnění identifikace motorového vozidla. Soud je toho názoru, že jednáním žalobce nebyl naplněn materiální znak přestupku dle ust. § 2 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb., který je podstatnou náležitostí přestupku, byť by jeho jednání byl v rozporu s ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb. nelze ho proto považovat za přestupek dle zák. č. 200/90 Sb. Z tohoto důvodu rozhodl soud dle ust. § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. tak, jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku a zrušil napadené rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 16.2.2010, č.j. 51/2010-160-SPR/3. S dalšími námitkami se již soud nezabýval, neboť poté co došel k závěru, že jednání žalobce charakterizované jako přestupek nemá veškeré náležitosti přestupku dle ust. § 2 odst. 1 zák. č. 200/90 Sb., neboť jednání žalobce, kterým porušil ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb. ohledně materiálu, z kterého může registrační značka být vyrobena nesplňuje materiální znaky přestupku, protože jednáním žalobce nebyla nikterak ztížena identifikace jeho motorového vozidla a tudíž, že by tímto jednáním žalobce porušil či ohrozil zájem společnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve sporu úspěch soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které činí 2000,-Kč zaplacením soudního poplatku. Soud může přiznat pouze účelně vynaložené náklady řízení, které jsou náklady zastoupení (pokud je zastoupen advokátem), cestovné a poštovné. Za účelově vynaložené náklady nemohou být považovány náklady zastoupení jinou osobou než advokátem, neboť v takovémto případě nelze akceptovat vyhl. č. 177/96 Sb. o odměnách advokátu a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Nelze proto přiznat žádnou odměnu za zastupování občanem na základě občanské výpomoci a jakékoliv náklady řízení mu žalobcem vyplacené nejsou tudíž účelně vynaložené náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Kasační stížnost nemá odkladný účinek.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřijatelná.